

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z powództwa C. sp. z o.o. w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Staroście S.
o ustalenie opłaty za użytkowanie wieczyste,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 listopada 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 4050 (cztery tysiące
pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 listopada 2016 r., w sprawie z powództwa C. Sp. z o.o. w Starachowicach przeciwko Skarbowi Państwa - Staroście S. o ustalenie, wskutek apelacji powoda, Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył skargą kasacyjną powód, zarzucając rażące naruszenie prawa materialnego, polegające na: błędnej jego wykładni oraz niewłaściwym jego zastosowaniu przez nieuwzględnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności oraz ocenie zebranego materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia, a w szczególności: art. 154 ust. 1, 2 i 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

We wnioskach powód domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i orzeczenia co do istoty sprawy oraz zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Wskazał, że być może wymaga ono skierowania pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego o zgodność art. 154 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami z art. 87 i 187 ust. 1 Konstytucji RP. Dodał, że wskazany przepis art. 154 ust. 2 przewiduje oparcie opinii, która stanowi właściwe rozstrzygnięcie w zakresie wysokości zobowiązania, o dokument wewnętrzny urzędu gminy, który nie podlega kontroli instancyjnej ani sądowej, nie stanowi aktu prawa, a jednak jest podstawą orzekania Sądów.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18, niepubl.). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda wnioszek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z 26 września 2005 r., II PK 98/05, z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Przedstawione przez powoda zagadnienie nie spełnia warunku istotności. Instytucja związana z wyborem właściwego podejścia oraz metody i techniki szacowania nieruchomości, zawarta w art. 154 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r.

o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 2204 ze zm.) została już wielokrotnie omówiona w orzecznictwie Sądu Najwyższego i w nauce prawa (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 14 marca 2018 r., II CSK 271/17, niepubl., z 5 lutego 2016 r., IV CSK 232/15, niepubl., czy z 3 października 2014 r., V CSK 1/14, niepubl.).

Z treści zarzutów wynika w istocie wniosek, że powód nie akceptuje sporządzonej w sprawie opinii przez biegłego sądowego M. S.. Zdając sobie sprawę z ograniczeń przed Sądem Najwyższym w zakresie ustalania faktów i oceny materiału dowodowego, powód podjął próbę zdyskwalifikowania rzeczowej opinii przy pomocy zarzutów materialnoprawnych. Jednakże przyjęta strategia, nie mogła stanowić podstawy do skutecznego sformułowania istotnego zagadnienia prawnego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 1 98 i 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.